

היינו 22 טנקים מול הארמיה השנייה

בשבילי מכה. הסיעו אותי בחדה לרמה ופגשתי את עופר.

"נסעתי הביתה ל-24 שעות, ולא יכולתי להישאר. נסעתי לרמב"ם, שם שכב המג"ד שלי. הוא ברח מבית-החולים והצטרף אליי - החוקתי את ההגנה ביד שמאל והוא העביר הילוקים. הגענו לגולן, ואמרו לנו שכל האוגדה של מוסא פלד יורדת לסיני. סובבנו את הטנדר, אספנו את הנהג ונסענו לסיני."

"ירדנו בלילה. כשהאיר הבוקר, ראינו מולנו את אלפי המצרים עם התחמים. תמונה דמונית. היינו 22 טנקים מול האומיה השנייה. הטנקים היו ללא פלסות המיגון ששארנו בצפון. היינו ציככים לדרך את הפלסות שהיו במקום אל הטנקים. יש פקודה שאוסרת לרתך כשהטנקים המושבים, ובגלל שלא היה זמן, במשך שלושה ימים שלושה לילות ריתכנו את הפלסות. אנשים לא חשבו שנסכן את עצמנו ככה, אבל לא הייתה ברירה."

"היינו שם המישה חודשים וחצי. כל הזמן היה מתח שקשה לדמיין. הייתה פקודה של אלוף הפיקוד שאף אחד לא יוצא הביתה. מי כן יצא? אנשי החימוש שלי. כולם ידעו, ואף אחד לא אמר מילה."

"כשהגמדה המלחמה האנשים האלה באו בהתנדבות לתקן טנקים בימ"ם. לא קיבלו על זה כלום, לא ימי מילואים ולא נסיעות. החופשים שהם קיבלו כשהיינו בסיני, והיחס המיוחד, הם שיצרו כוח אדיר."

העיטור ואני

"כשהוריעו לי על העיטור, זה היה בשבילי שוק. העיטור מגיע לכל אנשי החימוש, שעשו עבודה עלילתית. אי-אפשר לתת עיטור ל-80 אנשים, או בוחרים אחד. ככה זה בצבא, אבל ברור שיש בזה עיוות. הם עשו את העבודה, ואני נתתי להם את היחס הטוב, שהביא לתוצאות. זה לא שאמננו לב עשה פעולת גבורה של איש יחיד - אלה היו עשרות אנשים שעבדו בצורה שאין לה אחוררע."

כך השתנתי

"הפציעה שינתה את החיים שלי ואת החיים בבית. מהולך השנים עברתי המישה ניתוחים. היה לי משק גודל, שלא יכולתי להמשיך לעבוד בו. כיום אני מנוטרל מעבודה, ואני מקנא במי שעובד. בשבילי, לעונת את העבודה היה יותר גורע מהכל. האישה והילדים חיים את המלחמה ואת הפציעה. מה שעבר על הניתח, זה גידונו. כיום אני צריך לקחת כדורים כדי לנסוע למקום כלשהו, אבל אני לא מוותר על החיים. אם אני אשב בבית אני אהיה סמרטוט."

אמנון לב בסנין, "בדוג שהאחיות הסתלקו לדוג, שמתי את תעליים, וברחתי לחווית"

ומלך עץ הווצה. תנהג שלי, מוסקה, חילץ אותי. לפני שהעלו אותו למוסק מלך אמר לי 'אמנון, נשאת הגבר היחיד כאן. תקים את הגדרו מחדש, ותהיה המג"ד'."

"הוריעו לי שאת חמשת הטנקים האחרונים שנשארו, רוצים להעביר לחטיבה של רן שריג. צעקתי עליהם שלא יפרקו לי את הגדרו. או כן אהיי אדם בשם שלום חוג'ז, לימים האלוף שלום הגי, קצין החימוש של מוסא פלד. הוא אמר שאמרו לו שיש משוגע שיכול לאסוף טנקים במובלעת. כיום ראשון בשתיים בצוהריים עמדו 26 טנקים כשרידים. התלכנו להביא מ"פם מבתי-חולים. אחד מהם, שמעון גולן, קיבל את תפקיד המג"ד." "או ברמאות לקחו אותי לבית-חולים. כל הזמן הזה הייתי פצוע, אבל הטירוף החזיק אותי. או גילן מראשון מדי, כי השברים התאחו. את השברים בצוואר הם לא גילו. שלחו אותי הביתה. או נוכחתי שבמשך שבועיים שכחתי מהבו של. זאת הייתה

"התחלתי לאסוף טנקים עם האנשים שלי. קיבלתי אנשים שלא רצו לעבוד, שהיו ברמה רק קצת יותר גבוהה מנערי רפול. נתתי להם כבוד וחופש, טיפלות בהם כמו בחברים שלי, והם עשו דברים מהדהמים. אף פעם לא נתתי פקודה, לא היה רס"ל שהעיר אותם בבוקר, מפני שהאנשים האלה עבדו 26 שעות ביום. על ידנו היו עוד שני גדרים ועוד חטיבות ושם זה לא היה קיים. בתוך שבוע שלחנו ליוסי פלד 40 טנקים מתוקנים."

"19-20 בחדש יצאנו עשרה טנקים לכבוש את הכפר אום בוטנה. באמצע הלילה הגיע לשם גודר הפיקוד אגור, ונעמד בינינו לבין הסורים. התחננו, צעקנו, והוא אמר שהוא המפקד הבכיר והוא יודע מה הוא עושה. עוד לא האירי רשמונה-תשעה וחל"מים שלו גולן. שמענו צעקות לעודה בקשה על המג"ד מלך ששב מיוכב ואוריי הסמוג"ד פיקוד את הפעולה. מלך נכנס לטנק כאיש חמישי, וכשהתחילה הפעולה הוא עלה לצריח והתחיל עם אורי. הוא קיבל פגז והטנק התפוצץ. אורי נהרג

עברתי על 'הודה בסדר' לקחתי הכל עבה, ליפמתי סביב הקנה, עשיתי טבעת וקשרתי למנוף. כשהמנוף התרומם, החבל רצה להיפתח והקנה השתחרר. זאת המצאה של אותו הדגע. כאותו היום יצרתי חוליה של שמונה אנשים. הכנסתי ללדה שלי שישה אנשים מכל המקצועות, ויחד איתי והנהג נסענו עם המג"ד."

חזרו שני טנקים ו-13 אנשי צוות. היינו גמורים. כשרדנו, ראינו מלמעלה טנקים של 188, שהיו עברתי על 'הודה בסדר' לקחתי הכל עבה, ליפמתי סביב הקנה, עשיתי טבעת וקשרתי למנוף. כשהמנוף התרומם, החבל רצה להיפתח והקנה השתחרר. זאת המצאה של אותו הדגע. כאותו היום יצרתי חוליה של שמונה אנשים. הכנסתי ללדה שלי שישה אנשים מכל המקצועות, ויחד איתי והנהג נסענו עם המג"ד."

איך הכל התחיל

"כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, היינו בדיוק בתוליד מעבר למחנה עופר. הטנקים היו שם, אבל לא כל יתר הציור. ביום כיפור המג"ד, משה מלך, התקשר אליי הביתה, וסיפר לי מה קורה. נסענו לירושלים. באנו לשם וראינו חורבן. טנקים בלי ציור, אין כלי עבודה, חלקי חילוף ותחמושת. כל חצי שעה קיבלנו טלפון. רצו לרעת אם כבר יש פלוגה שמוכנה לצאת לחווית."

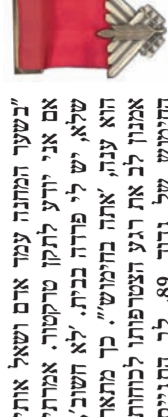
אמנון לב, "הטירוף החזיק אותי"

"למולנו קיבלנו תחמושת רק בראשון בערב, ויצאנו כחטיבה שלמה לחווית הצפון. כשרק יצאנו משער מחנה עופר ראיתי פלוגת זלרות, ובראשה הבן שלי, עופר. בכל מקרה, לא היה זמן להיכנס לשוק. הגעתי לאלעל והתחלתי להתקדם ולתקן טנקים. חברתי לגדרו בנגלא."

כך לחמנו

"בעלייה ראינו טנק מהגודר שלנו שרוף. ראיתי את הסורים עומדים מרוחק, ואולי מוות פליטים, קצינים חיילים, יורדים מהמובצבים ברגל. ראיתי מלחמות, ראיתי פליטים מצרים, ופתאום אלה היו חיילים ישראלים." "זמן קצר אחרי החילת המלחמה המג"ד ביקש ממני להחליף קנים לטנקים שנפגעו פגיעה ישירה. לא היו לי קנים רדביים ולא היה לי מפתח מתאים. לא היה לי מושג מה אני הולך לעשות,

אמנון לב קיבל את עיטור העוז על שהחזיר לפעולות עשרות טנקים בחווית תוך סיכון חייו ולמרות פציעתו

"בשעה המתנה עמד אדם ושאל אותי אם אני יודע לתקן טרקטור. אמרתי שלא, יש לי פדרה בבית. לא חשוב, הוא ענה, 'אתה בחימושי'. כך מתאר החימוש של גודר 89. לב התגייס לאמנון לב את רגע הצטרפותו לכווחת השריון של גודר חל"מים בחטיבה 200, גדרו חישאר בעוד חודשים אחרי המלחמה. במלחמת יום הכיפורים לב כבר היה בן 43. הוא ואנשיו פעלו לכל אורך המלחמה בצורה יוצאת דופן, תוך הפגנת תושביות וסיכון חייהם. על מעשיו אלו הוענק לו עיטור העוז."

מי האיש

סרן אמנון לב

קיבל את: עיטור העוז
 מתי: מלחמת יום הכיפורים
 מבקר: בעת האירוע: קצין חימוש
 עיסוק ביום: גמלא"